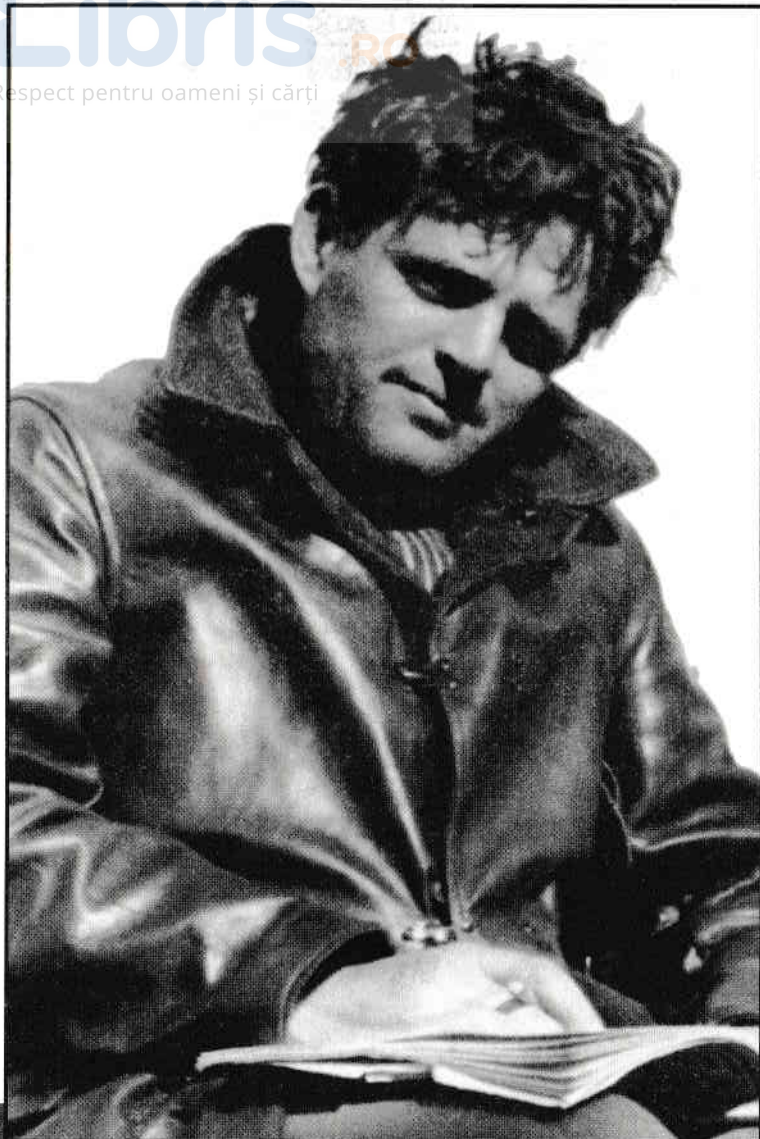

Libris

Respect pentru oameni și cărți

12.01.1876 – 22.11.1916

JACK LONDON

MIHAIL, CÂINE DE CIRC

Traducere și adaptare: G.M. Amza

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LONDON, JACK

Mihail, câine de circ / Jack London ; trad. și adapt.: G.M. Amza –

București : Andreas Print, 2021

ISBN 978-606-765-134-8

I. Amza, G.M. (trad.) (adapt.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

*Aparută pentru prima dată în 1917,
la editura Macmillan, SUA.*

*Titlu original: „Michael, Brother of Jerry“,
continuare a romanului „Jerry of the Islands“*

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2021

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a Editurii Andreas Print.

Traducere și adaptare: G.M. Amza

Redactare și corectură: Madălina Geambașu

Tehnoredactare: Gheorghe Dumitru

Ilustrație copertă: D.M.

Bun de tipar: 07.02.2021; Coli de tipar: 17,50

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CUPRINS

Cine a fost Jack London / 7

Cuvânt înainte / 13

1. Mihail face cunoștință cu Dag Daughtry / 17
2. Cum Mihail se îmbarcă pe *Makambo* / 26
3. Cine era Kwaque? / 33
4. Mihail primește un nume nou / 43
5. Dag Daughtry începe educația lui Mihail / 50
6. Mare bătălie pe *Makambo* / 55
7. Mihail își expune talentele în public / 64
8. Un cvartet bizar / 72
9. Stough Greenleaf rămâne impenetrabil / 83
10. Cocky / 91
11. Stough Greenleaf face mărturisiri / 100
12. Lupta cu balena / 110
13. Mihail salvează situația / 122
14. Experiența doctorului Walther Merritt Emory / 132
15. Sfârșitul lui Cocky / 147
16. Unde bătrânul marinar intervine / 153
17. Mihail face o călătorie supărătoare / 162
18. Harris Collins și școala lui / 175
19. Colegiul Torturilor / 181
20. Cum Barney Barnato a învățat să sară în aer / 193
21. Lecția lui Hanibal / 204
22. Harris Collins descoperă alte câteva trucuri bune / 212
23. În cușca leoparzilor / 221

24. Cum Mihail și-a dezvăluit vocea de aur / 227

25. Jacob Henderson / 238

26. Cum se obosește un tigru / 244

27. Mihail regăsește fantomele trecutului / 254

28. În liniștea de la Glen Ellen / 260

Cine a fost Jack London

onsiderat a fi cel mai bun scriitor american, Jack London, pe numele de naștere John Griffith Chaney, s-a născut în San Francisco, pe 12 ianuarie 1876. Se crede că este fiul ilegitim al lui William Chaney, astrolog și jurnalist, care a părăsit-o pe Flora, mama scriitorului, înainte ca acesta să se nască. Flora s-a căsătorit ulterior cu John London, un veteran de război.

Jack a început târziu școala elementară, dar era un autodidact și în curând a devenit un cititor avid, reușind să recupereze foarte repede. A absolvit liceul din Oakland și a fost admis la Universitatea Berkeley, unde a stat doar șase luni.

În 1900 s-a căsătorit cu Bess Maddern. A fost o căsătorie tipic victoriană, bazată pe interes, nu pe dragoste. Au avut împreună două fete, iar în 1903 s-au separat, Jack găsind dragostea adevărată alături de secretara sa, cu care s-a și căsătorit. Singurul lor fiu, Joy, a murit la vârsta de 38 de ani.

A navigat în apele Pacificului, la bordul vasului *Snark*. Alături de soția sa a reușit să dezvolte în California o fermă, *Beauty Ranch*.

Până în anul morții sale, 1916, la 22 decembrie, a avut serioase probleme de sănătate. Actul de deces stabilește cauza morții: „*uremie, urmată de colică renală*“.

care știința întregului tot lumesc este fondată. Dar nici 1% dintre dumneavoastră, mai puțin încă, nu își va lua sarcina să adere, în vorbă și în faptă, la una dintre aceste societăți protectoare, de a da concursul său unei repressiuni eficiente. A concepe și a nu face este slăbiciunea naturii noastre omenești. Este un fapt pe care trebuie să-l recunoaștem, tot așa cum admitem căldura sau frigul, opacitatea față de transparent, gravitația atractivă a pământului și astrelor.

Aș vrea atunci să spunem celor care ar putea cădea pradă acestei slăbiciuni că există pentru ei un mijloc foarte simplu de a protesta și de a contribui la scutirea suprafeței rotunde a lumii de barbaria practică asupra animalelor de către unii oameni, astfel încât să sustragă de la chinuri pe semenii lor. Nu trebuie să se gândească la cotizații de plătit și nici la vreo corespondență inoportună de schimbat. În orice moment, nu are importanță în ce teatru și în indiferent ce loc de plăcere, când pe scenă vi s-ar prezenta un animal sau un număr de animale savante, arătați-vă dezaprobarea sculându-vă de pe scaune și părăsind sala, pentru a vă plimba sau a respira puțin aer proaspăt. Veți reveni după ce numărul se va fi terminat, pentru a vă bucura de restul programului.

Eliminând prin acest mijloc, din toate locurile publice, aceste reprezentații, vom arăta dresorilor că asemenea spectacole sunt impopulare. Ei vor înțelege de la sine că trebuie să înceteze a mai prezenta spectatorilor numere de acest fel.

Capitolul I

Mihail face cunoștință cu Dag Daughtry

În cele cinci săptămâni, schoonerul *Makambo*, care în drumul lui către Australia deservea insulele Solomon și Noua Guinee, făcea escale la Tulagi. Or, în seara zilei când *Makambo* trebuia să-și ridice ancora, pentru a-și urma drumul, căpitanul Kellar, al negrierului¹ *Eugénie*, venise pe uscat ca să facă o vizită comisarului insulelor și, întorcându-se, îl uită pe Mihail pe plajă. Către mijlocul nopții, văzând lipsa câinelui, căpitanul Kellar revenise pe uscat, unde scotocise, degeaba, însoțit de câțiva oameni, toate colțișoarele coastei portului și toate hangarele cu bărci.

Mihail dispăruse și trecuse de pe *Eugénie* pe *Makambo*. Iată cum.

Dag Daughtry, steward pe *Makambo*, era destul de capabil și inteligent pentru a fi putut fi în viață un om superior, nu ceea ce reprezenta el în realitate. Natura îl înzestrase cu un caracter rar de bunătate, cu o sănătate de fier și o splendidă constituție. Dar renumele care se lega de el spunea tot așa că, dacă de 20 de ani nu trecuse o zi

¹ Vas ce servea la transportul sclavilor negri. (n.ed.)

fără să muncească, tot astfel nu i-au lipsit în fiecare zi, cei 6 litri de bere ai lui.

Era la el, o regulă inflexibilă pe care nu o depășea. Se lăuda, chiar, când era în trecere prin insulele germane, că fiecare sticlă de bere conținea în soluție zece grame de chinină, ca remediu contra malariei. Toți căpitani sub ordinele cărora servise el, cel al *Makambo*-ului, ca și cei ai vaselor *Moresby*, *Massena*, *Sir Edward Grace* și ai altor vase ale companiei maritime Burns Philp, o mărturiseau cu plăcere. Ei nu uitau să-l arate pasagerilor ca pe un specimen unic în felul lui, unic al speciei umane și cum nu s-a văzut altul la fel în analele mării!

Dag, în timpul acesta, pe catargul din față și în partea de sus a pasarelei, se prefăcea că nu aude nimic. Apoi, tot continuându-și lucrul, arunca o privire, la întâmplare, asupra căpitanului și asupra pasagerilor care îl priveau curioși. Și pieptul i se umfla de orgoliu, în timp ce se gândea că este gata să spună căpitanului său:

– Priviți-l! Este Dag Daughtry, omul rezervor. De 20 de ani el n-a ratat niciodată cei șase litri de bere zilnici. Și dacă sobrietatea lui este necunoscută, nu se poate zice despre el că ar fi un bețiv, căci, după ce bea, nu se purta mai rău. E de necrezut, și, cu toate acestea, așa este. Îl admir fără să-l înțeleg. Își face regulat rondul de veghe de patru ore, rondul și jumătate, de două ori, rondul și mai mult. Ei bine, eu când mă găsesc la cârmă, un simplu pahar de bere mi-ar da boală de inimă și mi-ar lua pofta de mâncare pentru dejunul care vine. El, dimpotrivă, bea fără să înceteze și se simte de minune.

Și Dag, știind ce spunea despre el căpitanul, era foarte mândru de isprăvile sale. Continua cu aceeași energie

munca și, pentru a scoate în relief constituția sa, cu ce avea ea de remarcat, dădea pe gât, în onoarea laudelor primite, al șaptelea litru. Astfel era (sunt oameni care sunt făcuți așa) straniul și specialul său renume. Numai prin aceasta și pentru aceasta, Dag își avea rațiunea de a exista pe lume. Tot gândul și toată energia lui tindeau la menținerea acestei reputații, de a fi „omul care golește în fiecare zi șase litri de bere“. Și numai pentru a avea mijloace materiale de a o susține în timpul momentelor de răgaz – atunci când nu era de rond –, se ocupa cu fabricarea pieptenilor din carapace și a altor obiecte de coafură similare, care erau pentru el un izvor de mici beneficii. Pentru același motiv, excela în găsirea anumitor combinații ingenioase, de exemplu ca aceea de a fura câinii altora. Cineva trebuia să plătească pentru cei 6 litri de bere zilnici, care înmulțiți cu 30 de zile, formau un total de 180 de litri la sfârșitul lunii. Și iată de ce, Dag Daughtry, crezuse necesar să facă în seara aceea pe Mihail să treacă pe *Makambo* printr-un sabord al baborului.

Rătăcind, cum am spus-o, pe prundișul de la Tulagi, alergând degeaba și întrebându-se ce devenise baleniera care îl adusese pe pământ cu căpitanul Kellar, Mihail întâlnise pe stewardul bondoc, al cărui păr începea, atunci, să bată în cenușiu. Prietenia între ei se stabilise repede. Căci mai mult decât fratele lui, Jerry, Mihail era un câine afabil și bun. El cunoscuse puțin pe oamenii albi, dar acest puțin îi fusese de ajuns ca să-l formeze.

Printre ei, fusese domnul Haggin, cu câinii săi amândoi, Derby și Bob; apoi pe *Eugénie*, căpitanul Kellar și secundul lui; apoi Harley, Kennan și ofițerii de pe *Ariel*.

El aflase că toți oamenii albi erau diferiți, și fermecător de diferiți, de hoardele negrilor, pe care învățase – de multă vreme – să-i disprețuiască. Dag nu a făcut excepție de la amabilitatea obișnuită a oamenilor albi, în timp ce, întâlnind pe foxterier, îi zisese:

– Ei așa! Frumos câine alb, ce faci tu aici la negri?

Mihail răspunsese cu modestie la acest compliment, dându-se nițel înapoi, tot grăbindu-se și ridicând urechile către interlocutorul lui și făcând să-i scapere ochii de bună dispoziție.

Acest manej nu scăpă, deloc, lui Dag, care știa să aprecieze un câine de la prima vedere. Îl examinează cu atenție la lumina lanternelor pe care le purtau negrii pentru a lumina baleniarele, procedând la descărcarea mărfurilor de pe *Eugénie*. În mod rapid, stewardul a putut constata că Mihail era nu numai un câine bând și atașabil din natură, dar, tot astfel, un câine de valoare. Rezultatul fusese că Dag Daughtry aruncă repede o privire în jurul lui. Nimeni nu-l vedea. Nu avea în apropierea lui decât pe negrii cu lanternele lor și ochii le erau întorși către mare, unde plesnetul lopetilor pe valuri îi înștiința, în întuneric, de sosirea unui vas apropiat pe care aveau să-l primească imediat spre a-l descărca. Puțin la dreapta, sub o altă lanternă, secretarul comisarului rezident și supraveghetorul păreau foarte ocupați cu discuția asupra unei greșeli în cunoașterea mărfurilor. Stewardul aruncă încă o privire asupra lui Mihail și se hotărî. Începu prin a se îndepărta, foarte inocent, de cercul luminos al lanternelor și se făcu că se plimbă pe prund. La 100 de yarzi distanță se așeză pe nisip și așteptă.

– Bestia – murmură el, în sine – valorează 100 de dolari, pe puțin. Dacă n-aș reuși să scot această sută de dolari cu un „mulțumesc doamnă“, bine simțit, la adresa clienței care își va cere cățelul, n-aș fi decât un rău bețiv, incapabil să cunosc și să deosebesc un foxterier de un ogar. Da, da, sunt sigur de suta mea de dolari, în orice bar de pe coasta Sidney-ului.

Și transformarea în litri de bere a acestor o sută de dolari făcea să nască în spiritul lui o imensă și radioasă viziune, ceva ca o braserie întregă, care se ridica în fața gâtului său. Pași ușori pe nisip și mici smiorcăieli îl aduseseră la realitate. Totul se întâmpla cum sperase. Câinele se prinsese deodată de el și îl urmăse. Avea, cu drept cuvânt, un fel al lui de a se face iubit de câini, așa că, nici Mihail nu întârzia să o afle, când se simți prins, jumătate de obraz și jumătate de pielea gâtului puțin deasupra urechii. Gestul era net și precis. Nu era în el nimic răuvoitor, ba dimpotrivă. Era cordial și demn de a inspira încredere. Mâna era aspră, dar nu făcea deloc rău. Ea umbla blând, era plină de seducție, dar fără perfidie. Și Mihail prețuia că era, pentru el, lucrul cel mai natural din lume, să se simtă atât de familiar luat în mână de acest străin și legănat în dreapta, și legănat în stânga, în timp ce o voce jovială mormăia:

– Te simți bine aici, nu-i așa, draguț cățel? Rămâi cu mine și îți voi face o soartă superbă. Va veni, poate, o zi când vei purta un palton frumos cu butoni de diamant.

Nu, nu! Mihail nu întâlnise niciodată un om cu așa de imediată amabilitate. Dag cunoștea ca nimeni altul (era un dar de la natură, desigur) cum trebuia să procedeze cu un câine. El știa să solicite discret prietenia.

După aceste preliminarii îl lăsă pe Mihail și păru să nu-i mai dea atenție. Își aprinse pipa și, pentru a face aceasta, trase succesiv mai multe chibrituri, ca și cum vântul le-ar fi stins. Dar tot lăsându-le să se consume, până la momentul când îi ardeau degetele, tot prefăcându-se că trage din pipă, prodigioase aspirații, continua să examineze pe Mihail, cu micii lui ochi vii, scânteietori sub sprâncenele încrețite și albastre. Și Mihail, în timpul acesta, cu urechile drepte, cu privirea fixă, nu înceta deloc să privească pe acest străin, care nu părea să fi fost vreodată străin pentru el. Încercă o decepție oarecare că acest amabil zeu cu două labe nu îi dădea mai multă atenție. Judecând că era rândul lui acum să facă avansuri și să provoace pe străin la o cunoaștere mai amplă, se hotărî să-l invite la joacă. Se ridică, deci, pe cele două picioare din urmă, apoi se lăsă să cadă pe burtă, într-o mișcare bruscă, cu picioarele dinainte întinse în față. Atingea pământul cu pieptul, în timp ce spatele se ridica ondulând. La sfârșit, aruncă un fel de chemare, un lătrat ascuțit, pe care îl însoțea ciuntitura lui de coadă, mișcată frenetic în semn de bună dispoziție.

Dar omul părea dezinteresat. Trase tare din pipă, în obscuritatea care urmase celui de-al treilea chibrit. Niciodată nu a fost curte mai angajantă și mai evidentă ca aceea pe care Mihail o făcu față de bătrânul steward cu cei șase litri. Câinele, la sfârșit, văzând indiferența încăpățanată a omului, se vexă de un asemenea dispreț pentru avansurile lui și, ne mai putând să aibă astâmpăr, făcu mișcarea de a se îndepărta. Dar Dag Daughtry i-a aruncat cu un ton cântător:

– Aici cuțu! Aici! Stai! – și începu să râdă pe înfundate văzând pe Mihail care venise imediat la chemare, smiorcăind lung și mângâindu-i cu ardoare partea de jos a pantalonului. Profitând de apropierea animalului, el reluă un examen mai strâns, după ce își aprinsese definitiv pipa.

– Frumos câine! Bune calități! – zicea el cu vocea ridicată și un aer satisfăcut. Știi tu, câine, că o să ai un succes nebun, în orice expoziție canină? Singurul lucru care te strică sunt urechile fără regularitate și aproape îndoite. Ar fi convenabil să le tragem o tăietură pentru a le face cum le stă bine. Primul veterinar se va însărcina cu asta.

Cu un aer neglijent, el își trecu mâna pe una din urechi și cu vârful degetelor, într-o mișcare simpatică, îi gădilă mușchii care îi legau pielea de cap. Lui Mihail îi plăcea foarte mult aceasta. Plăcerea pe care o încerca, de la degetele lui, era așa de vie, că se tăvălea cu tot corpul în chip de mulțumire. Masajele binefăcătoare continuau cu regularitate. Degetele pătrundeau dulce până la rădăcina urechilor și apoi se transportau de la o ureche la alta, însoțite de vorbe pronunțate cu voce joasă, dar pe care Mihail, fără să le înțeleagă, nu se îndoia că lui îi erau adresate.

Capul este drept și bine făcut...

Și Dag Daughtry îl pipăi cu o mână și cu cealaltă aprinse un nou chibrit.

– Și ce admirabil maxilar! Nici prea slab, nici prea tare.

Băgase în gura câinelui degetul pentru a controla egalitatea și tăria dinților. După care îi măsură lărgimea umerilor și calibrul pieptului. Veni, după aceea, rândul

labelor, pe care le luă una câte una în mână și le examină, pe câte patru, la lumina unui al cincilea chibrit.

– Sunt negre – murmură el –, perfect negre până la vârful ghearelor. Degetele se lungesc ușor, bombate, cum îi șade bine, și nimic prea mare, nimic prea mic. Aș paria că tatăl tău și mama ta au avut, în frumoasa lor tinerețe, succese pe lângă amatori. Mihail începea să se neliniștească de o inspecție atât de indiscretă și se agită. Dag, care urmărea, pipăind, șoldurile și pulpele, examinând puritatea liniilor și buna construcție, se trezi și, pentru a-l calma pe Mihail, îi luă coada între cele două degete vrăjitoare. O apăsă, sondă, răsuci și scormoni mușchii, după care se întinse la spate și la coloana vertebrală. Deodată, a fost pentru Mihail un extaz. El se bălăbănea de o parte și de alta între degetele mângâietoare și iată, că, deodată, mâinile omului, de la coastele larg deschise, coborâră pe burtă și îl sculă de jos. Înainte ca Mihail să fi avut răgazul de a se speria, ședea din nou pe labele lui.

– Tu ești – urmă Dag – un câine perfect tăiat pentru cursă, având greutatea pentru luptă și labele tale nu sunt ghiftuite cu bumbac. Nu e nimic de criticat la tine, domnule câine, în afară de urechile care pot ușor să se amelioreze, cum am spus. Mi-aș pune capul la tăiat că la ora actuală sunt în Sidney o sută de persoane, cel puțin, care ar accepta să plătească, nu știu cu ce preț, dreptul de a fi stăpânul tău.

Dag se sculă, își reaprinsese pipa a doua oară și, pentru ca Mihail să nu cumva să-și închipuie că era chiar a opta minune a lumii, se prefăcu, încă odată, că-l uită. Trebuia să fie Mihail acela care îl imploră să-i rămână prie-

ten și nu el să-i ceară lui Mihail. Și Mihail, într-adevăr, veni și se băgă între genunchii lui Dag Daughtry, apoi își apăsă capul pe mâna lui, solicitând să reînceapă mângâierile sub ureche și masajele cozii sale. Dag îi luă fața în mână și, legănându-i capul, îi spuse:

– Al cui o fi câinele? Poți tu să fii câinele unui negru, iar asta nu e lucru bun. Acest negru, fără îndoială, te-a furat... Și te-ai gândit vreodată la soarta teribilă care îi așteaptă pe câini la negri? O să fii mâncat, într-o zi sau în alta. Este o adevărată rușine... Nici un om alb nu va putea tolera ca un negru să aibă un câine așa ca tine. Și, așa cum mă vezi, nici eu nu voi putea-o suporta. Cum ar putea un negru să-ți facă educația? Dacă pungașul care te-a furat, căci ai fost cu siguranță furat, mi-ar cădea în mână, l-aș face să vadă stele verzi. Arată-mi-l mie, numai, și vei vedea că mă țin de cuvânt. Numai pentru ideea că un negru poate să-ți dea ordine și că tu poți să-i faci pe plac, mă simt bolnav! Nu, nu, domnule câine, nu vei continua multă vreme o astfel de meserie. Vei merge cu mine, sper că n-o să trebuiască să te rog mult.

Dag, ridicându-se, merse neglijent urmând prundul. Mihail îl urmă cu privirea, dar nu se mișcă deloc. Era nerăbdător, dar omul nu-l invitase încă. În sfârșit Dag Daughtry se hotărî la un apel din buze, la o chemare făcută ca o sărutare ușoară, atât de imperceptibilă, că propriile lui urechi abia o simțiră. Tot ceea ce s-ar fi putut afirma era că el își mișcase buzele. Niciun om nu l-ar fi simțit la distanța unde se găsea Mihail. Dar Mihail auzise și sărise spre el cu un mare elan de bucurie.